

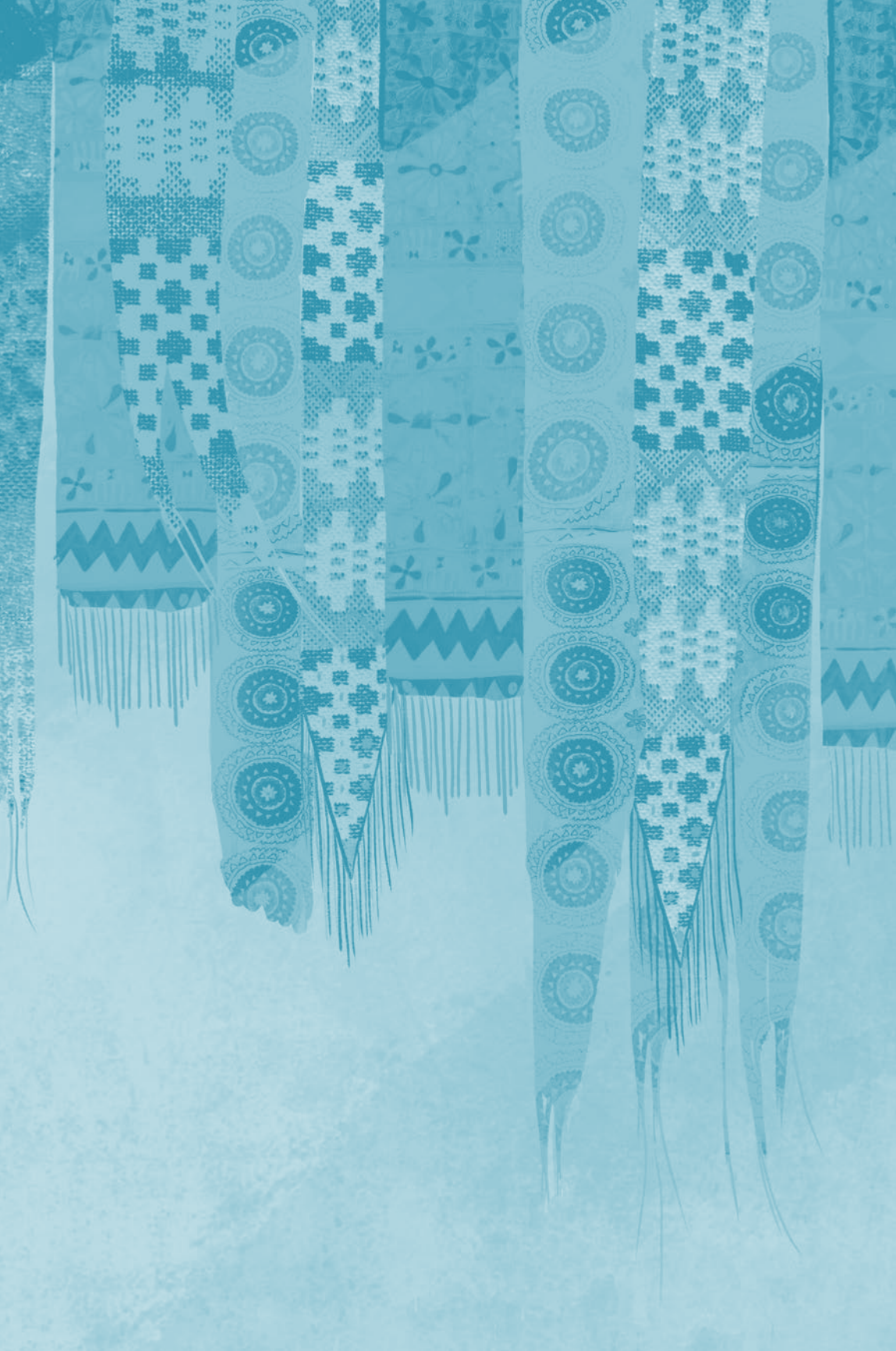
The illustration depicts three anthropomorphic rabbits in a cozy, dimly lit interior. A large, light-brown rabbit with long ears sits in the center, wearing a dark sweater with a geometric pattern. To its left, a smaller, light-colored rabbit with pink ears sits, also wearing a patterned sweater. To the right, a small, dark-colored rabbit with pink ears sits, holding a small object. The background features a large, glowing window or opening that looks out onto a dense forest of evergreen trees under a warm, golden light. The overall style is painterly and atmospheric, with a rich color palette of reds, oranges, and browns.

TESS WATERKERS

GREGORY MAGUIRE

DAVID LITCHFIELD

DE EENHOORN

Tess WATERKERS

GREGORY MAGUIRE

JESS WATERKERS

met illustraties van
DAVID LITCHFIELD

vertaald door
LORE AERTSEN

DE EENHOORN

OORSPRONKELIJKE TITEL:

Cress Watercress

© Tekst: Gregory Maguire / Kiamo Ko LLC

© Illustraties: David Litchfield

Published by arrangement with Walker Books Limited,
London SE11 5HJ.

NEDERLANDSTALIGE UITGAVE:

© 2023 Uitgeverij De Eenhoorn bv,
Begoniastraat 2 a, B-9810 Eke

CIP-gegevens: Koninklijke Bibliotheek Albert I

© Vertaling: Lore Aertsen

Vormgeving: Dries Desseyn

Gedrukt in de Europese Unie op papier van verantwoorde herkomst

D/2023/6048/44 | NUR 282 | ISBN ISBN 978-94-6291-739-2

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd,
gedigitaliseerd, publiek beschikbaar gesteld, verspreid, geadapteerd, vertaald
of bewerkt, op welke wijze, via welk kanaal of op welke drager ook, en ongeacht
het doelinde, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.*

WWW.EENHOORN.BE

Voor Lucy Lark Prabhaker en
Maisy James Prabhaker

GM

Voor Katie, Benny, George en Maggie

DL

INHOUD

1.	EEN THUIS MET NAAKTE RAMEN	1
2.	DINER BIJ MAANLICHT	4
3.	WAAR WE HEEN GAAN	6
4.	SYLVIA SPRUIT	8
5.	GROTEMENSENGEHEIMEN	13
6.	STEEK EEN KAARS AAN IN HET DONKER	18
7.	WANDELENDE WOLVEN OP DE WANDEN	23
8.	WAAR WE ECHT WAREN	28
9.	WAARVOOR JE MOET UITKIJKEN	34
10.	DE FAMILIE EIKENBLAD	38
11.	SNEEUWALARM	45
12.	EEN ROOF BERAMEN	51
13.	HOMMELES OM HONING	56
14.	HOLARREST	63
15.	OP VOLLE ZEE	69
16.	SCHIPBREUKELINGEN	76

17.	MIDDERNACHTELIJKE UITNODIGING	81
18.	DE TWEE SCHOORSTENEN	88
19.	ACHTER SLOT EN GRENDDEL	95
20.	FRICASSEE	103
21.	VRIJHEID EN GEKNOEI	113
22.	DRUK EN DRIFTIG	120
23.	JAKKIE	128
24.	ALLEEN OP STAP	136
25.	EEN OF ANDERE EINDDINGES	142
26.	HET GEHEIM VAN DE HUISBAAS	149
27.	SLAAPLIEDJE VOOR EEN MAANLOZE NACHT	157
28.	KOORTS	161
29.	VERSTOPPERTJE	168
30.	VIERSEIZOENENBOOM	173
31.	LIMONADABRA!	179
32.	GEVONDEN WORDEN	187
33.	EEN MYSTERIEUS WEZEN	193
34.	EEN VERRASSENDE NOOT	201
35.	HIERZO	209

8

WAAR WE ECHT WAREN

Pip mepte met Wottie op het hoofd van Tess. ‘Wakkewodde, Tessie,’ riep hij.

‘Wat ben je toch een slaapoor,’ zei haar moeder liefdevol. ‘Lange reis gisteren. Het ontbijt staat klaar op het grasveld. Kom maar.’

Tess kon niet geloven dat ze was ingedommeld, maar haar ogen zaten nog vol slaap. Ze bleef stil zitten terwijl haar moeder haar snorharen borstelde. ‘Eerste indruk,’ zei mama. Toen sprongen ze het scherpe zonlicht in.

Het avontuur van de voorbije avond, waarop Tess nog laat buiten was, had haar bijna doen vergeten dat de wereld niet alleen uit dag en nacht bestond. Er waren ook nog seizoenen. En vanmorgen had de wereld besloten dat het lente werd. De lente knalt plots tevoorschijn, zelfs in een enge nieuwe buurt.

De familie Waterkers stond poot in poot aan de rand van de helling waarop de oude flatboom rustte. Het was steil, maar er slingerde een spoor naar een grasveld beneden.

Tess zag wilde kalkoenen statig achter elkaar aan lopen. Een hinde en haar jong trippelden behoedzaam rond en spitsten om de haverklap hun oren voor gevaar. De ontluikende bomen bruisten van lichte kleuren.

Tess had gehoopt andere konijnen tegen te komen. Ze had afscheid moeten nemen van haar vriendjes thuis. Maar ze zag voorlopig nog geen konijnen. Alleen een heleboel andere dieren. De boom gonsde van de ochtendbedrijvigheid.

In het penthouse zat meneer Uil op de afgebroken boomtop. Hij leek wel een deel van de boom te zijn. Sjofel maar ook stevig.

Daaronder fladderden zangvogels die van alles en nog wat voor hun interieur verzamelden. Hun nest balanceerde op een hoge tak.

Daaronder deelde een moedereekhoorn eikels uit aan haar vier kinderen, die hun staart als een harige slinger heen en weer zwaaiden. Op dit vroege tijdstip zag de moeder er al afgemat uit. De vader kwetterde tegen de konijnen beneden: ‘Welkom in de Geknakte Tak, nieuwkomers.’

‘Waarom heet deze plek de Geknakte Tak?’ vroeg mama.

De vadereekhoorn gebaarde boven zijn hoofd.

De dode boomstam, kaal en geteisterd door meeldauw, was in tweeën gespleten. Vanuit de gekloofde stam probeerden enkele afgebroken takken vruchteloos hemelwaarts te reiken. Met meneer Titus Kussenrust Uil er precies middenin.

Een openhuizendag hoef je hier niet bepaald te organiseren, dacht Tess. Kevers knabbelden aan het dode hout. Een onheilspellende schimmel kringelde hier en daar rond de boom, als een giftige kraag.

‘Gaan jullie maar lekker smikkelen en smakkelen,’ riep de vadereekhoorn naar zijn nieuwe burens. ‘We praten later verder!’

Van achter de boom verscheen de oude muis die ze gisteravond hadden ontmoet. Hij hielp zijn vrouw de brandtrap af.

Hij zwaaide. ‘Ha, jullie zijn het. De dag is al verpest nog voor hij is begonnen,’ zei hij, maar het klonk niet gemeen.

‘Ook goedemorgen,’ zei mama stijfjes.

‘Let maar niet op mij,’ zei de muis, die verder schuifelde. ‘Ik ben een brombeer omdat mijn vrouw artritis heeft. En mijn snor ook. Maar welkom in de Geknakte Tak, welkom in het Jagersbos, welkom in een triest leventje met dit zootje ongeregeld.’

‘Laten we positief blijven,’ zei mama.

‘Dit lieve muisklompje is mijn vrouw,’ ging de muis verder. ‘Sofie. Mijn naam is Manfred Vingergras. Zeg maar Manny, of gewoon de Man. Ik ben de conciërge, en ik heb een geweldig concept. Als er iets verstopt zit, los het dan zelf op.’ Hij lachte om zijn eigen grap. Sofie rolde geduldig met haar ogen, zoals echtgenotes dat doen.

‘Ik moet deze jonkies een ontbijt voorschotelen,’ zei mama. ‘Doei, gozers.’

Dat klonk niet echt als mama, maar Tess geloofde best dat mama verrassende kantjes kon hebben.

Ze wipten over het kronkelende pad naar de grote open plek. Het gras stond er zo hoog dat de familie Waterkers elkaar bijna uit het oog verloor. ‘Blijf dicht bij mij,’ zei mama.

Ze waren nog maar net aan het knabbelen toen ze een jonge eekhoornstem hoorden gillen: ‘Slang!’ De konijnen verstijfden, klaar om op de vlucht te slaan, maar andere de eekhoornjongens gniffelden.

‘Wat heb ik daarover gezegd!’ riep de moedereekhoorn tegen haar jongen. ‘Sorry, allemaal! Vals alarm!’

De stem van de conciërge was streng. ‘We hebben het hier al over gehad! Nog één keer, mevrouw Eikenblad, en ik zet uw hele familie eruit! Dit soort gevaarlijke spelletjes dulden we hier niet.’

‘Ik weet het, Manny. Laat het maar aan mij over,’ antwoordde ze. De eekhoornouders sisten naar hun kroost. De anderen gingen verder met eten.

Terwijl hij zijn ontbijt oppeuzelde, was Pip Wottie ergens kwijtgeraakt. De familie Waterkers speurde in het hoge gras tot ze hem vonden. Ze bleven dicht bij elkaar, bijna tegen elkaar aan. Tegen de tijd dat ze terugkwamen bij de Geknakte Tak, waren de andere bewoners al met hun eigen ding bezig. Het gedruis in de drukke omgeving was wat minder geworden.

Tess was uit haar hum, want toen ze veilig terugkwamen bij hun nieuwe stek, voelde het nog niet als thuis. Het voelde nog steeds fout.

‘Papa?’ vroeg Pip.

Mama wees naar papa’s foto en concentreerde zich op haar garen.

Zo werkt het niet, dacht Tess. Pip wierp een snelle blik op het portret. Hij ging er met zijn rug naartoe zitten en begon op zijn wortel te zuigen. Hij keek Tess even aan.

Hij kan nog niet veel zeggen, dacht Tess. Maar hij weet het wel.

10

DE FAMILIE EIKENBLAD

‘Was het Reynaert de vos?’ vroeg Tess. ‘Ik bedoel, waarom er geen andere konijnen zijn?’

‘Kan ik niet met zekerheid zeggen,’ zei Manfred. ‘Vroeger woonden er een aantal in de buurt, maar ze raakten in paniek en kozen het hazenpad. We proberen op elkaar te letten, maar zulke dingen gebeuren. Het leven krabbelt voort, in goede en kwade dagen.’

Bij de Geknakte Tak hoorden ze eekhoornkabaal. ‘Schitterend, de belhamels zijn terug,’ zei de conciërge. Hij voegde eraan toe: ‘Zorg goed voor je moeder, meid. Ze heeft het niet makkelijk.’

Binnen was mama een vingerhoedje limonade aan het inschenken voor mama eekhoorn. De vier eekhoornjongen speelden een spel dat maar één regel had: bijt in een staart. Ze renden rond en beten in elkaars staart. Pip krijste van plezier en wilde meespelen, tot er in zijn staart werd gebeten. Toen schreeuwde hij het uit.

‘Sorry,’ zei mama eekhoorn. ‘Ze moeten maar buiten gaan spelen. Naar buiten, kindjes! Horen jullie me? Die kleine monsters horen nooit wat ik zeg. Briek! Fineas! Ted! Joppy! Naar buiten! En geen nepslangspel.’ Briek, Fineas, Ted en Joppy stoven in elkaars staart happend naar buiten.

‘Vind je het goed dat ze alleen naar buiten gaan?’ vroeg mama. ‘Ik bedoel, met dat slangengedoe?’

‘Ze zijn niet alleen, ze zijn samen,’ zei mama eekhoorn. ‘Dag kleine meid. Hoe heet jij?’

‘Dat is Theresia,’ zei haar moeder. ‘Tess, dit is Polly Eikenblad.’

Tess wilde niet binnen blijven als een oud vrouwtje. Maar ze wilde ook niet naar buiten om zich in haar staart te laten bijten. ‘Ik zal de draden voor je opspannen, mama,’ zei ze.

‘Tess is zo’n steun,’ zei mama tegen mevrouw Eikenblad. Tegen Tess zei ze: ‘Ik ga voor lentekleuren, liefje. Mosgroen en varen met een vleugje brons voor de glans. Vier, vier en twee. Zal ik ze voor je tellen?’

Tess schudde haar hoofd. Ze had dit al vaker gedaan.

Om de draden op te spannen moest je de kleuren in de juiste volgorde verzamelen en geen fouten maken. Dus rangschikte ze de bollen garen. Ze vond het uiteinde van elke bol en begon eraan te trekken.

Wanneer de draden opgespannen waren, haalde mama de gerangschikte kleuren door de hevels van het weefgetouw. Daarna trapte ze op een van de pedalen. Elke pedaal trok andere draden omhoog. Terwijl bepaalde draden werden opgetild, leidde mama de juiste kleur inslagdraden erdoorheen met behulp van een van de verschillende klossen. De inslagdraden drukte ze strak aan met een klopper. De stof en de patronen erin centimeter voor centimeter laten verschijnen leek magisch voor Tess, hoe vaak ze het ook zag gebeuren. Ze wou dat zij ook dingen kon maken.

Pip zat bij zijn moeder op de schoot en zoog op Wottie. Mevrouw Eikenblad bracht Tess' moeder op de hoogte van de plaatselijke roddels.

‘De huur kun je het best op tijd betalen,’ zei mama eekhoorn. ‘We zijn voortdurend bang om eruit gezet te worden. Of om lunch te worden. Niet dat ik meneer Uil ooit een huurder heb zien opeten, maar er is altijd een eerste keer. Hij kan flink tekeergaan!’

‘Ik hoor jullie daar beneden,’ riep meneer Uil. Zijn stem kwam luid en duidelijk het souterrain binnen. ‘Genoteerd?’

‘Hij is zeer voornaam. Uitstekend gehoor. Bemoeit zich graag overal mee,’ zei mevrouw Eikenblad overdreven. Het was haar bedoeling dat meneer Uil het zou horen. Maar mama stond op en sloot stilletjes de deur.

Mevrouw Eikenblad rolde met haar ogen. ‘Dus meneer Uil slaapt in het penthouse. En de zangvogels die een verdieping lager wonen, zijn de ogen van de buurt. Ze zien alles en bazuinen het rond.’

Tess liet de draden heen en weer lopen en wond ze om de haken die mama aan de muur had gehangen. Pip pruilde.

‘Onder de zangvogels heb je ons, de familie Eikenblad,’ zei mama eekhoorn. ‘De doorn in ieders oog. We proberen gewoon te zorgen voor een vrolijke noot. Dokter Eikenblad is vaak weg. Hij doet huisbezoeken. Ik zit thuis met dit nestje ongeregeld opgescheept.’

Onder ons wonen Manny en Sofie Vingergras, die heb je ontmoet. Tot slot hebben we jullie, in de kelderflat. Waar komen jullie vandaan?’

Tess dacht: wij komen van gisteren.

Mama zei iets vaags en veranderde van onderwerp.

‘Zijn hier eigenlijk andere konijnen?’ vroeg Tess na een tijdje.

‘Konijnen rennen ervandoor,’ zei Polly Eikenblad. ‘Ze trekken verder. Dat is de natuur. Maar ik hoop dat jullie wel blijven.’

Nadat Polly Eikenblad was vertrokken, na het avondeten in het steeds schuiner vallende licht van de zonsondergang, stak mama een waskaars aan. Die zette ze op de drempel. De drie konijnen zaten dicht bij elkaar op een boomwortel naast hun deur.

Aangetrokken door het licht kwamen een paar motten aan gefladderd. Ze bleven steken in de druipende was en stierven. Mama plukte ze eruit met een paar breinaalden die ze vasthield als eetstokjes. ‘Wat een boeltje,’ zei ze, bijna tegen zichzelf. ‘Echt vreselijk. Breng eens een schaal, Tess.’

Tess hield de schaal vast en fronste afkeurend terwijl ze de motten telde. ‘Dit lijkt me niet eerlijk,’ zei Tess.

‘Wat is er wel eerlijk in het leven?’ antwoordde haar moeder. Dat was een vraag die vanavond geen antwoord leek te hebben.

Tess wees naar de opkomende maan. Ze was bijna even groot als gisteravond, maar leek wat te zijn aangekomen. ‘Kijk, ze groeit. Ze heeft vast sterren gegeten als ontbijt.’

Haar moeder zei vaag: 'De hemelse wetenschappen gaan me te boven. Maar sterren groeien terug, weet je, als ze worden opgegeten. Net als gras.'

'Groeien motten terug?' vroeg Tess.

'Motten niet.'

'Mama,' zei Tess, 'besef je dat deze hele dag een dag is waar papa niets van afweet? Hij weet niets van de Geknakte Tak of al die nieuwe burens. Hij kan niet weten wat er met ons is gebeurd sinds we thuis zijn vertrokken.'

‘Dat besef ik, dotje,’ zei mama. ‘Heel goed zelfs. Maar we moeten doorzetten. We moeten onze huur betalen. We moeten oppassen voor vijanden. We moeten voor Pip zorgen. We hebben veel werk te doen.’

Van bovenaf zweefde de stem van meneer Uil naar beneden. Die had een wiegende toon voor zo’n norse oude vogel. ‘Zouden jullie niet beter naar binnen gaan? Ik denk dat jullie allemaal lekker tegen elkaar aan moeten kruipen. De huur krijg ik morgen wel. Morgen is goed genoeg.’

‘Morgen is goed genoeg,’ herhaalde mama met een fluisterstem. Ze knipoogde naar Tess en streelde Pip op het zachte plekje tussen zijn oren. Geen belofte. Alleen hoop. Misschien kon morgen niet goed zijn, maar misschien wel goed genoeg.

Als papa plots spoorloos verdwenen is, verhuist Tess met haar mama en kleine broertje naar een oude, vochtige eik. De Geknakte Tak ruikt naar schimmel, heeft een strenge uil als huisbaas en zit bomvol luidruchtige en roddelende burens. En dan zijn er nog de gevaren van het Jagersbos, zoals Tunk de Honingbeer en Monsieur Reynaert. Kan deze dode boom vol vervelende bewoners, en zonder papa, ooit hun nieuwe thuis worden?

Een spannend dierenverhaal met wonderlijke personages en zinderende illustraties.

9 789462 917392

DE EENHOORN

ISBN 978-94-6291-739-2

Vanaf 9 jaar